

Sygnatura akt IV U 302/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 18 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania A. D.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 9 maja 2020 r., znak: (...). (...).787.2020

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. oddała odwołanie,

II. oddała wniosek o zwrot kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka A. D. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 9 maja 2020 roku domagając się jego zmiany poprzez wskazanie dodatkowych symboli niepełnosprawności obok już ustalonego 10-N, także 08-T i 11-I, wskazania, że niepełnosprawność istnieje nie od 48 roku życia, ale od urodzenia, ustalenia że wskazania dotyczące zatrudnienia nie dotyczą powódki. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że w poprzednich orzeczeniach określono, że niepełnosprawność istnieje od urodzenia. Ponadto w jej ocenie określenie, że jest zdolna do pracy w warunkach chronionych pozostaje w sprzeczności z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 7 czerwca 2019 roku, w którym wskazano, że jest całkowicie niezdolna do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano, że orzeczenie odpowiada stopniowi naruszenia sprawności jej organizmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U powódki A. D. zdiagnozowani zespół (...) - stan po leczeniu operacyjnym w dniu 22 czerwca 2011 roku (odbarczenie szczytowo-podpotyliczne ze zdjęciem części łuku C2 i plastyką opony twardej). We wrześniu 2015 roku powódka miała wykonany zabieg hemikolektomii z powodu perforacji uchyłka kątownicy. W maju 2016 roku doznała urazu stawu skokowego prawego, natomiast w maju 2017 roku doznała stłuczenia kolan i łokcia prawego. Ponadto powódka cierpi z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego, stawów biodrowych i barku lewego. Stan zdrowia powódki w zakresie schorzeń chirurgiczno-ortopedycznych i neurologicznych uzasadnia zaliczenie jej do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z symbolem niepełnosprawności 10-N. Niepełnosprawność istnieje u powódki od 2009 roku. W zakresie wskazań niepełnosprawności powódka wymaga zatrudnienia w warunkach pracy chronionej i nie wymaga szkolenia w tym specjalistycznego.

Zespół (...) typu I ma w około 50% przypadków przebieg bezobjawowy a dopiero narastająca z upływem czasu ektopia migdałków mózdzku może prowadzić do wystąpienia objawów klinicznych. Mimo, że choroba ma charakter

wrodzony, to u powódki dopiero w 2009 roku pojawiły się pierwsze objawy kliniczne -nasilone zawroty głowy wymagające hospitalizacji i dopiero wtedy postawiono rozpoznanie choroby. Tak więc można uznać, że dopiero od 2009 roku powstała u powódki niepełnosprawność. Samo rozpoznanie choroby bez manifestacji klinicznej nie może być podstawą do ustalenia jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

Dowód:

-opinia biegłych z zakresu chirurgii ogólnej D. R. oraz neurologii M. W. z dnia 16 listopada 2020 roku (k. 27-28);

-akta (...) w załączeniu.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r., poz. 426) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.(1.) Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.(2.) Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.(3.) Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.(4.) Zaliczenie do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności osoby, o której mowa w ust. 1 lub 2, nie wyklucza możliwości zatrudnienia tej osoby u pracodawcy niezapewniającego warunków pracy chronionej, w przypadkach:1) przystosowania przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej;2) zatrudnienia w formie telepracy.(5.)

Ze stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie wynika, że stan zdrowia powódki uzasadnia zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z ustaleniem wyłącznie jednego symbolu niepełnosprawności 10-N. Sąd w tym zakresie oparł się na opinii biegłych z zakresu chirurgii ogólnej D. R. oraz neurologii M. W., która stanowiła wnikliwą analizę stanu zdrowia powódki, rzeczowo i przekonująco uzasadnioną. Opinia uwzględniała zarówno stan zdrowia powódki oceniony po jej osobistym przebadaniu jak i analizę dokumentacji medycznej. Biegli w swojej opinii odnieśli się zarówno do pytań postawionych przez Sąd w postanowieniu z dnia 8 września 2020 roku o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych, ale również do zarzutów stawianych przez powódkę. Biegli jasno wskazali, że rzeczywiście powódka cierpi na chorobę, która jest chorobą wrodzoną, przy czym objawy kliniczne, jak w przypadku A. D. mogą pojawić się dużo później. Tym samym w ocenie biegłych samo zdiagnozowanie choroby nie uzasadnia ustalenia w stosunku do osoby badanej stopnia niepełnosprawności. Dlatego biegli wskazali, podtrzymując tym samym stanowisko wyrażone przez (...), że datą powstania niepełnosprawności jest 2009 rok.

Zdaniem sądu biegli w sposób jasny i zrozumiały wyrazili swoje stanowisko. Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawiał za uznaniem tej opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn, dla których miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Powódka wprawdzie złożyła do opinii biegłego zastrzeżenie (pismo powoda z dnia 27 grudnia 2020 roku), ale stanowiły one jedynie subiektywną polemikę laika ze specjalistami, nie formułowały ewentualnych tez opinii uzupełniającej czy wniosków dowodowych- były jedynie wyrazem niezadowolienia strony z treści opinii i wniosków postawionych przez biegłych. Powódka w zastrzeżeniach w zasadzie powtórzyła twierdzenia podnoszone już wcześniej

w odwołaniu od orzeczenia (...). Należy przy tym mieć na uwadze, że opinia biegłych, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd w punkcie I wyroku oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II wyroku zostało oparte na przepisie art. 98kpc który stanowi, że stronie zwracane są koszty poniesione w związku z obroną jej praw przed sądem tylko w razie uwzględnienia jej żądań, a powódka sprawę przegrała . Ponadto zasadą jest koszty, że te muszą być wskazane w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. A zatem osoba składająca wniosek o zwrot kosztów dojazdu na badania przez biegłych winna udokumentować ten fakt albo poprzez przedłożenie dowodu przejazdu środkiem publicznym (np. bilet) bądź w przypadku korzystania z własnego środka transportu wykazać koszt takiego przejazdu biorąc pod uwagę rodzaj tego środka transportu, pojemność silnika, zużycie paliwa lub oleju napędowego etc. Powódka została przez Sąd wezwania do wskazania wysokości poniesionych kosztów oraz przedłożenie dokumentów potwierdzających te koszty, przy czym w określonym terminie wniosła jedynie pismo, z którego wynikało, że koszty te wynoszą 150 zł. Jednocześnie powódka wskazała, że nie posiada dowodu na powyższą okoliczność ponieważ syn przyjechał po nią z W. własnym samochodem. Z powyższych względów Sąd również oddaliłby wniosek powódki o zwrot kosztów procesu w postaci kosztów dojazdu na badanie biegłych jako nieudowodniony.